

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

De Mortis memoria, sanis sæpe ac multum repetenda: quæ valde conducit
ad vitam piè Christianeq[ue] instituenda[m]. vj.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

rate vana sunt. Hac ergo si nobiscum adsint & superent: 1. Peti. 1.
 non vacuos, nec sine fructu nos constituent in Domini no-
 stri Iesu Christi cognitione. Et abundanter ministrabi-
 tur nobis introitus in aeternum regnum D. N. & Salua-
 toris Iesu Christi. Proinde meminerimus hic aduenas nos 1. Peti. 1.
 esse & peregrinos: & abstinentes à carnalibus desideriis,
 qua militant aduersus animam, sobrie & iuste & pie Tit. 1.
 viuamus in hoc seculo, expectantes beatam spem & aduen-
 tam gloria magni Dei & Salvatoris nostri Iesu Chri-
 sti: semper mortificationem Iesu in corpore nostro cir- 1. Cor. 4.
 cumferentes, ut & vita Iesu manifestetur in corporibus
 nostris.

De Mortis memoria, sanis sæpè repetenda: qua
 valde conducit ad vitam piè Christianeque intiti-
 tuendam.

VT in Spiritualem animam mortem, malam, atq; eam **CAP. VI.**
 qua hanc consequitur Mortem secundam, hoc est,
 aeternam, non incidamus; sed cõtrà vitis et concupiscen-
 tiis moriamur, quò mortem corporalem letius excipia-
 mus: nihil aequè profuerit, atque frequenter de ea cogita-
 re: ut potè que momentis omnibus est expectanda, ac sæ-
 pe dum minimè cogitamus, adest, quam venientem nemo
 libenter excipit, nisi qui se diu ad eam preparauerit.

Quantum autem ad piè Christianeq; viuendum mo-
 menti adferat mortis memoria; ipsa docet experientia.
 Nihil enim hominem Christianum ita à peccato retra-
 hit, & ad vitam piè instituentiam extimulat, ut mortis
 humeris nostris incumbentis memoria: quòd simul suc-
 currant, qua de immortalitate animæ, deq; secuturo cor-
 poralem hanc mortem horribili Dei iudicio; denique &
 de æternis impiorum hominum & peccatorum Suppli-
 cijs litera Diuina tradunt. Vnde in Esaiâ Babylon ar- Isa. 47.
 C 3 **guitur,**

Thren. 9.

guitur, quòd recordata non sit nouissimi sui. Et Ieremias in Threnis, ubi sub nomine & imagine Hierosòlyma capta atque subuerse, peccatricis anima captiuitatem sanè miseram deplorat, has voces emittit: Sordes eius in pedibus eius: nec est recordata finis sui.

Ecl. 10.

Igitur si superbire incipimus, propter genus, formam, sapientiam, honores & diuitias, vel id genus alia Dei dona, veniatq; in mentem Mors obeunda: protinus cadunt alti illi spiritus, & nobis vsuuenit quod pàoni, qui pennas suas pulcherrimas laudatus expandens, ac gemmanzes colores superbè contemplans atque ostentans, mirum in modũ sibi placere videtur: sed pedes fuligineos aduertens, statim erectas demittit pennas. Ideo bene in Ecclesiastico dicitur: Quid superbit terra & cinis? Nimirum ad reprimendam nostram superbiam, mortis nobis cogitatio ingeritur, qua terra & cinere significatur: puluis enim sumus, & in puluerem reuertemur. Nam quis nostrũ sensu carnis inflatus, adeò longè extra se abscedere potest, ut nõ subito se intra se recipiat, imò in se contabescat: si seriò secum cogitet, quòd puluis sit, & citò in puluerem rediturus? Versabatur hoc illi ob oculos, qui inter seruos Dei maxime insignis, dicebat: Putredini dixi, Pater meus es: mater mea & soror mea, vermibus.

Thren. 3.

Iob 17.

Ad hac, si concitatur animus ad congerendum aurum & argentum, ad pradia, domos, & pretiosam supellectilem coemendam, occurrat autem menti mortis demum ventura memoria: ilico tanquàm sterquilinum, id quod antea mirabatur, aestimet oportet: quoniam, ut idem Iob ait, Diues cum dormierit, nihil secum auferet: aperiet oculos suos, & nihil inueniet. Statue enim tecum, & hoc certò persuasum sit animo tuo, cras moriturum te: num hodie sursum ac deorsum cursitabis, ut dilates possessiones tuas? Num vehementer anxius eris, ne vel ul-

Iob 17.

tineas

simus ille dies vita tua, absque questu transeat?
 Non puto. Et quis est, qui dicere valeat: Crastinus dies
 illucescet mihi? Nescis o homo, nescis quando tempus sit.
 Fortè hac hora dicitur tibi, Morere. Qua est enim vi-
 ta tua? Vapor, qui ad exiguum tempus apparet, & dein-
 ceptus evanescit. Quid igitur, vel qua spe thesaurizas?
 An fortè putas, quod in abundantia vita cuiusquam sit?
 aut cum interierit dives, quod sumet secum omnia, &
 descendet cum eo gloria eius? Age igitur, ubi sunt qui
 paucis ab hinc annis argentum congregabant & aurum?
 Nonne reliquerunt alienis divitias suas? Vtique. Et
 enim omnes ut nudi effusi sumus in mundum: sic nudi
 recedimus. Quare Apostolus Paulus ad Timotheum
 scribit: Nihil intulimus in hunc mundum: haud dubiè,
 quia nec auferre quid possumus. Et Ecclesiastes dicit:
 Sicut egressus est nudus de utero matris suae, sic reuer-
 tetur, & nihil auferet secum de labore suo.

Mat. 13.

Iac. 4.

Luc. 12.

Psalm. 48.
Baruch 3.

1. Timot. 6.

Ecclef. 5.

Postremò si carnis curam in desiderius facere, eamq;
 delicate nutrire delectat, subeat autem animum tristis
 imago mortis haud dubiè paulò post oppetendae: refri-
 gescet continuo estus ille, non aliter, ac si frigidam a-
 quam ferventi infuderis. Hinc Augustinus inquit: Nec
 me renocabat à profundo voluptatum carnalium gurgi-
 te, nisi metus mortis, & futuri iudicii tui: qui nunquàm
 recessit de pectore meo. Et quid est caro nostra quamli-
 bet delicate habita, pasta & saginata, quam vermium
 esca? Sicut Scriptura dicit: Cum morietur homo, heredi-
 tabit serpentes & bestias & vermes. Ergòne tantopere
 nobis cura vermes erunt, ut nihil non faciamus, quo post
 obitum nostrum & funera, lautiores hi & exquisitiores
 epulas inveniàt? Sed sit hoc parum. Attollamus oculos,
 & agnoscamus quòd carnis studium mors sit: & quidem
 mors aeterna. Docet hoc dives ille epulo, qui purpura &
 bysso.

Rom. 13.

Comfess. lib.
6. cap. 16.

Ecclef. 10.

Rom. 8.
Luc. 16.

byſſo indutus, epulabatur quotidie ſplendide. Carneſ
ipſius depaſti ſunt vermes: qui de oſſibus ſuper eſt puluis,
teritur pedibus. Anima ſepulta in inferno iacet: in
ſtagno illo ſulphureo & igneo: ubi fumus tormentorum
eius aſcendet in ſecula ſeculorum. Quis igitur hæc cum
animo ſuo cogitans non ſpernat voluptates? maxime, cū
poſt mortem ratio quoque exigetur a nobis, quod mo-
mentanea illa bona tanti in hæc vita fecerimus: eiſq; non
tam ad neceſſitatem noſtram ac proximi, quàm corporis
voluptatem abuſi fuerimus.

Apo. 19. 20.
21.

Leuit. 1.

In Leuitico legimus præcepiſſe Dominum, vt pluma
auium quæ illi in holocauſtum offerebantur, projiceren-
tur in locum, in quem cineres effundi ſolebant. Aues hoc
modo Deo oblatae, ſunt Chriſtiani: qui non in quocunq;
ſacrificium, ſed in holocauſtum, quod eſt totum incen-
ſum, ſe debent quotidie ſummo Deo immolare. Pluma
autem in altum volitantes, aueſq; ipſas in ſublime fe-
rentes, ſunt diuitie, potentia, honores & voluptates, cæ-
te ræq; mūdi vanitates: quibus homines efficiuntur elati,
ſuperbi & inanes. Haſ præcipit Deus, vt in locum ci-
neris proyiciamus. Cinis verò pro fine, & rerum exitu ac
interitu accipitur: eſt enim cinis id, in quod verſum eſt
hoc quod antea fuerat. Quid voluit Deus hæc excellenti
figura ſignificare, niſi vt rerum humanarum ſinem con-
templemur: & id in quod tandem vertuntur, perpen-
damus? vt memoriam diuitiarum, humane potentie &
amplitudinis, ac voluptatis, cum cinere miſceamus: vt
cum nobis mundus potentiam, honores & opes: caro vo-
luptates & delicias: diabolus ad hæc obtinenda, tetra fla-
gitia & nefaria ſcœlera ſuggeſſerit, & ante oculos po-
ſuerit: ſtatim cinerem, in quem hæc omnia cõuertuntur,
animo complectamur. In ſumma: facile contemnit om-
nia, qui ſe ſemper cogitat eſſe moriturum. Platonis ſen-
tentia

Hieron. in
Epiſt. ad
Paulinum.

sentia est: omnem sapientum vitam Meditationem esse mortis. Debemus ergo & nos, ait B. Hieronymus, animo premeditari, quod aliquando futuri sumus: & quod, velimus nolimus, abesse longius non potest.

In Epitaphio
Nepotiani.

De humanæ naturæ fragilitate, & vitæ breuitate,

Nihil homine fragilius: nihil vitreum aut fictile magis. Et vires omnes humana, quancumque eas feceris, nihil habent firmi aut certi: contra autem, omnia frivola, caduca, & imaginaria videmus. Vnde S. Iob dicit: Homo natus de muliere, breui viues tempore, repletur multis miserijs. Qui quasi flos egreditur & conteritur, & fugit velut umbra: & nunquam in eodem statu permanet. Et propheta David, Homo, inquit, sicut fœnum: dies eius tanquam flos agri, sic effloreat. Ad Esaiam dicitur: Clama. Et ait: Quid clamabo? Auditq; responsum diuinum: Omnis caro fœnum: & omnis gloria eius, quasi flos agri. Exiccatur enim fœnum, & cecidit flos: quia spiritus Domini sufflauit in eo. Aptè valde ad exprimendam Naturæ nostræ fragilitatem, floris ac fœni, quod suum facile perdit virorem, adhibetur similitudines. In illo quippe herbe virentis munere, imago est Vitæ humana: & Naturæ, conditionisque nostræ insigne quoddam spectatur, & speculum elucet. Verè omnis caro fœnum. Viret enim hominis gloria in carne, quasi fœnum: & quæ putatur esse sublimis, exigua quasi herba est, prematura ut flos, caduca quasi fœnum: germinat vitæ viriditatem in specie, non in fructu soliditatem: hilarioris vitæ quasi flos prætendens incunditatem, breviori spatio occasura: sicut herba fœni, quod priusquam euellatur, exarescit. Quæ cum firmitudo in carne, quæ salubritas potest esse diuturna? Hodie videas adolescentem validum, pubescentis ætatis virtute florentem, grata specie

CAPVT.
VII.

Iob. 14.

Psal. 104.
Esa. 40.

Ambros.
Hexam. lib.
3. cap. 7.

Psal. 128.

C 5